

Alelie Coronel-Camitan
(Gebaseerd op een waargebeurd verhaal)

Dit verhaal speelde zich af in de Filipijnen.

Dave hoorde zijn moeder op de deur van zijn slaapkamer kloppen. Het was tijd om op te staan. Hij kwam uit bed en waste zijn gezicht. Toen kwam hij bij mama, papa, zijn broer en zusje in de woonkamer zitten.

'Goedemorgen', zei mama. Dave glimlachte slaperig. Het gezin knielde neer en papa bad om hun dag te beginnen.

'Ik wil vanochtend een mooie Schrifttekst voorlezen', zei mama. Ze sloeg het Boek van Mormon open. 'Dit is Moroni 7:45. "De naastenliefde is lankmoedig en goedertieren".'

Dave dacht aan de Schrifttekst terwijl hij zich klaarmaakte voor school. Voordat hij de deur uitging, sprak hij een gebed uit. 'Help me alstublieft om vandaag vriendelijk te zijn', bad hij.

Tijdens de les was Dave vrolijk met zijn schoolwerk bezig. Hij

luisterde aandachtig terwijl juf Frida de klas nieuwe spellingswoorden gaf.

Het was bijna lunchpauze. Dave kocht gekaramelliseerde zoete aardappels en een koud sapje. Hij ging bij zijn vrienden zitten en begon te kletsen.

Al gauw hoorde hij enkele kinderen aan de tafel naast hen. Twee jongens pestten Jose, een nieuwe jongen. Jose was klein voor zijn leeftijd, maar hij was vriendelijk tegen anderen en werkte hard tijdens de les. De andere jongens hadden een lunch, maar Jose niet.

'Waarom ben je zo klein? Hebben jullie thuis geen eten?' vroeg Antonio.

Dave keek om naar de jongens en zag dat Joaquin Jose's rugzak naar Antonio gooide. Jose rende Antonio achterna voor zijn spullen.

'Geef me alsjeblieft mijn rugzak terug', zei Jose. Maar Antonio en Joaquin luisterden niet. 'Je rugzak is zo oud en lelijk!' zei Joaquin.

Dave hoorde al die gemene woorden, maar hij was bang om Jose te helpen. Wat zouden de andere kinderen ervan vinden? Zouden

GOEDE DAAD TIJDENS DE LUNCHPAUZE

Zouden de andere jongens hem ook uitlachen?

Joaquin en Antonio hem ook uitlachen?

Toen dacht hij aan de Schrifttekst die mama die ochtend had voorgelezen. *Naastenliefde is goedertieren.* Jezus Christus zou willen dat hij vriendelijk was. Dat was de juiste keuze.

Dave stond op en keek naar de andere jongens. 'Hou op met Jose pesten. Geef hem alsjeblieft zijn rugzak terug.'

'Wat is er met jou?' vroeg Joaquin.

'Waarom doe je zo gemeen tegen Jose? Hij heeft niks misdaan', zei Dave. Toen haalde hij diep adem. 'Jezus houdt van ons allemaal en Hij wil dat we vriendelijk zijn. Hou op met Jose pesten. Pesten is verkeerd. Als jullie doorgaan, haal ik juf Frida erbij.'

Antonio keek naar de grond. Hij gaf Jose zijn rugzak terug. 'Het spijt me', mompelde hij. Hij en Joaquin liepen terug naar hun stoel.

'Bedankt', zei Jose.

Dave gaf Jose een schouderklopje. 'Nu zijn we vrienden.'

Jose glimlachte.

Thuis vertelde Dave zijn familie wat er was gebeurd.

'Het was niet makkelijk, maar je hebt het juiste gedaan', zei papa.

'Ik ben trots op je omdat je vriendelijk was', zei mama.

Toen mama de volgende dag hielp met het inpakken van zijn lunch, vroeg Dave: 'Kunnen we alsjeblieft twee boterhammen klaarmaken?'

'Waarom? Heb je zoveel trek?' vroeg mama.

Dave lachte. 'Nee, maar ik zag gisteren dat Jose geen eten had. Ik wil mijn eten met hem delen.'

'Dat is een geweldig idee!' Mama pakte meer brood en Dave smeerde nog een boterham. Tijdens de lunchpauze gingen Dave en Jose bij elkaar zitten en aten ze samen hun boterhammen. Er was moed voor nodig geweest om de andere kinderen te laten ophouden met pesten. Maar Dave hield van zijn nieuwe vriend, en hij wist dat zijn hemelse Vader blij was dat hij ervoor had gekozen om vriendelijk te zijn. ●